

CHILD SURGERY – Viet Nam (1)

Terug naar Vietnam. Een staartje Lao Cai.

Een meisje van twintig dat op leeftijd van negen maanden een kan gloeiend heet water omtrok en over haar voet heen kreeg, een ander meisje eveneens van twintig dat op twee omgeklapte voeten rond strompelde, twee voorbeelden van gehandicapte kinderen die enkele weken geleden in ons revalidatie programma zijn geholpen.

Ik kan me daar zo kwaad over voelen, waarom moet dat twintig jaar op reparatie wachten, wat een kostbare jaren gaan er voor zo jonge levens voorbij, jaren waarin je niet volledig tot ontwikkeling kunt komen. Op 4 juni vertrok ik naar Vietnam om bij aankomst bijna meteen door te reizen naar Lao Cai in het diepe binnenland, een

grensprovincie met Laos en China. Toeristen kennen het wel, Lao Cai passeer je op weg naar de traditionele en zeer kleurrijke markten van Sapa. De nachttrein stopt er.

Met een stevige jetlag liep ik heen en weer tussen de gipskamer en de behandelkamer, een handycam in aanslag. Waar begin je als onervaren filmer? Waar begin je ueberhaupt aan? Mijn groeiende aandrang om de thuisblijvers duidelijk te maken met hoe weinig middelen je een op de kop gezette wereld weer een halve slag kunt draaien, dat is het en bijna niets is me dan teveel.

We zijn nu vier jaar met ons revalidatieprogramma bezig en hebben nog een tijdje te gaan. Maar als ontwikkelingswerk zal het op gegeven ogenblik stoppen, zo hoort het ook. Vletnam, een ontwikkelingsland dat nog op de zogeheten DAC-lijst staat, helpen we totdat het deze zorg zelf voldoende kan uitvoeren. U kwam ons deze winter tegen in de supermarkten van Naarden en Bussum. Met uw statiegeldbonnetjes hielp u ons een eindje verder op pad. Nu kan ik wat terugdoen en u een stukje meenemen in ons werk. Even uw ogen zijjn, loopt u een stukje met me mee?

We zijn momenteel weer op weg naar Hanoi en ik probeer in een schuddende bus dit stukje verzendklaar te krijgen. Dank zij ACER die ons een Netbook cadeau deed. Op een airco in een auto ben ik nooit zo gek geweest maar vandaag is het wel heel erg lekker.

Nog even dat staartje: drie weken na de operatieweek gaat onze orthopeed twee dagen terug om zijn kunststukjes uit het gips te pulken. Ik had mijn vertrek naar Vietnam hierop afgestemd, in Lao Cai hebben we al meer projecten uitgevoerd maar ik kende de locatie en de lokale medewerkers daar zelf nog niet. Nu wel, en heb meteen de nodige toosten achter de kiezen. Daar zijn ze goed in!

Tot gauw, Jo Koster

U mag tot 30 juli reageren op: childsurgery.vietnam@gmail.com